

Arrest

nr. 188 213 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad HASSELT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 9 januari 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. TIMMERS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, treedt op 16 augustus 2013 in Nigeria in het huwelijk met een tot onbepert verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling van Nigeriaanse nationaliteit.

Op 30 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging type D in functie van zijn echtgenote.

Op 8 mei 2014 wordt dit visum geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 182 134 van 14 februari 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 28 augustus 2016 komt verzoeker België binnen in het bezit van een Schengenvisum type C. Verzoeker is tevens in het bezit van een verblijfskaart van het Verenigd Koninkrijk geldig tot 30 januari 2017.

Verzoekers verblijf wordt toegestaan tot 25 november 2016.

Op 13 oktober 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Hasselt de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Op 23 december 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 januari 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Hasselt de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 12 bis §§3 of 4, van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 26/1, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Naam: U.

Voorna(a)m(en): o.W.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Nigeria

Identificatienummer in het Rijksregisternummer

verblijvende te: (...)

heeft zich op 23/12/2016 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle bewijzen die bedoeld worden in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een visum gezinshereniging.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van Art. 2, 7, 10, 9bis, 12 bis en 62 van de Vreemdelingenwet; Artt. 1-3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Art. 20, §1 Schengenverdrag en Art. 8 E.V.R.M.

1.

De verwerende partij beslist dat de aanvraag van verzoeker niet in overweging genomen kan worden aangezien hij geen visum voor gezinshereniging voorlegt.

Echter gaat de verwerende partij hierbij voorbij aan een paar essentiële elementen.

In de eerste plaats beschikte verzoeker bij zijn aankomst in België over een geldig Schengen visum zodat het vaststaat dat verzoeker op legale wijze België is binnengekomen. Hij diende op dat moment niet te beschikken over een visum aangezien artikel 20, §1 van het Schengenverdrag stelt dat vreemdelingen die een verblijfsrecht hebben in een van de Schengenlanden, vrij mogen circuleren in de Schengenzone.

Verzoeker was dan ook niet verplicht een geldig visum tot gezinshereniging aan te vragen in het land waar hij verbleef en hij diende dan ook geen dergelijk visum voor te leggen. De verwerende partij heeft in casu dan ook een kennelijke beoordelingsfout gemaakt met betrekking tot de situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst in casu ook naar het arrest °19.385 van de IIIde kamer van deze Raad dd. 27.11.2008 in de zaak 23.174/III.

2.

De verwerende partij gaat eveneens voorbij aan het feit dat verzoeker reeds in 2014 een visumaanvraag heeft gedaan in zijn geboorteland. Dit visum werd hem zonder enige motivering geweigerd. Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen dit visum bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE 159 215). Tot op heden is er nog altijd geen arrest tussengekomen van de Raad, sterker nog, er werd tot op heden nog steeds geen datum bepaald voor de behandeling van de zaak.

Verzoeker stelt vast dat er blijkbaar sprake is van een beleid waarbij aanvragen tot gezinshereniging vanuit Afrika systematisch worden geweigerd.

Gelet op al deze omstandigheden was het voor verzoeker onmogelijk om een visum tot gezinshereniging te bekomen vooraleer hij België binnenkwam.

3.

Door de weigering van de inoverwegingname van zijn verzoek tot verlengd verblijf met het oog op een gezinshereniging met zijn echtgenoot wordt verzoeker eveneens het recht ontzegd om zijn privé- en gezinsleven uit te bouwen.

Zoals reeds gesteld sub 2. heeft verzoeker reeds in 2014 een visumaanvraag lopende zonder dat er tot op heden enige duidelijkheid is over de uitkomst van deze visumaanvraag. Zoals blijkt uit de stukken die werden bijgevoegd bij de aanvraag die geleid heeft tot de bestreden beslissing, is er voldaan aan alle voorwaarden tot het bekomen van een visum alsook voor de gezinshereniging.

Dit blijkt tevens ook uit de bestreden beslissing zelf die enkel vermeldt dat er geen visum tot gezinshereniging voorhanden is. A contrario dient hieruit te worden afgeleid dat er geen andere beletselen zijn tot het toekennen van de gezinshereniging, dan de afwezigheid van het visum.

Verzoeker stelt bovendien vast dat de referentiepersoon sedert 25.05.2011 ononderbroken op hetzelfde adres verbleven heeft en nog steeds verblijft. Dit blijkt uit de verschillende stukken die werden bijgebracht in het kader van aanvraag die geleid heeft tot de bestreden beslissing. Desondanks werd zij (ten onrechte) van ambtswege afgevoerd op 30.08.2012 om op 06.09.2012 terug te worden ingeschreven op hetzelfde adres. Rekening houdende met deze vergissing zou het de referentiepersoon toegestaan zijn om een nationaliteitsverklaring af te leggen omwille van het feit dat zij in België is geïntegreerd:

-Een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar

-Zij heeft meer dan 5 jaar ononderbroken gewerkt in België

-Zij heeft een inburgeringscursus gevolgd

-Zij heeft het vereiste taalniveau Nederlands bereikt

Door de administratieve vergissing komt zij pas vanaf 06.09.2017 in aanmerking om de naturalisatie aan te vragen (in plaats van sedert 25.05.2016). Voor het overige is wederom voldaan aan alle andere voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat de vereiste om een visum voor te leggen niet meer van toepassing is indien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit zou hebben.

In deze optiek is het eens te meer schrijnender dat de aanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen. Men dient bijkomend ook rekening te houden met het feit dat verzoeker en de referentiepersoon thans een kindje verwachten.

Dit alles maakt dan ook een schending uit van het recht op gezinsleven zoals beschermd door art. 8 E.V.R.M.

4.

Echter, er dient vastgesteld dat verwerende partij in haar beslissing deze feitelijke overwegingen niet maakt.

5.

Door de motivering van de bestreden beslissing wordt tevens afbreuk gedaan aan de materiële motiveringsplicht.

In het kader van de uitoefening van haar wettelijk toezicht is de Raad bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu dient vastgesteld dat verwerende partij zich heeft beperkt tot de vaststelling dat er enkel een visum gezinshereniging ontbrak.

Dergelijke motivering doet afbreuk aan haar taak om op basis van de door verzoekster aangebrachte feitelijke elementen te oordelen over deze feitelijke elementen.

Door op dergelijke wijze te werk te gaan dient vastgesteld dat verwerende partij op manifest onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Verwerende partij heeft tevens op onzorgvuldige wijze de haar aangebrachte feiten beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zoals dat bestaat in hoofde van de overheid werd geschonden

6.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2, 7, 9bis, 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 20, §1 van het Schengenverdrag en van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt dat verwerende partij eraan voorbij zou gaan dat hij bij aankomst in België over een geldig Schengenvisum beschikte, zodat vaststaat dat hij op legale wijze het Belgisch grondgebied heeft betreden. Hij diende niet in het bezit te zijn van een visum gezinshereniging, nu artikel 20, §1 van het Schengenverdrag zou bepalen dat verzoeker vrij kan circuleren in de Schengenzone. Verwerende partij zou er verder aan voorbij gaan dat verzoeker een visumaanvraag heeft ingediend, dat zonder enige motivering werd geweigerd en waartegen een beroep hangende is. Er zou een beleid bestaan waarbij aanvragen gezinshereniging vanuit Afrika systematisch geweigerd worden. Het was voor verzoeker derhalve onmogelijk een visum gezinshereniging te bekomen. Verzoekers recht op privé- en gezinsleven zou hem bovendien worden ontzegd. Hij en zijn partner zouden een kind verwachten en er zou dan ook sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Hij stelt dat daarenboven voldaan zou zijn aan alle voorwaarden tot het bekomen van een visum, alsook voor machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging. Zijn partner zou tot slot voldoen aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, waardoor de vereiste een visum voor te leggen niet meer van toepassing zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel onontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schendingen aanvoert van de artikelen 2, 7, 9bis, 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, daar hij nalaat de wijze uiteen te zetten waarop de thans bestreden beslissing voormelde bepalingen zou schenden.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 4.480 van 4 december 2007 waaruit blijkt dat een middel pas ontvankelijk is wanneer niet enkel de rechtstegel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die werd geschonden, doch ook de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.st., nr. 166.392, 8 januari 2007).

“De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen bevat zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980. (...) Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtstegel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.st., nr. 166.392, 8 januari 2007.)”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 26 en 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en naar de vaststelling dat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, zijnde een visum gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker voert in se de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van 23 december 2016 steunde op de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...) 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet : -de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)” Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België: “In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij de diensten van de stad Hasselt blijkt dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden, geenszins te kennen heeft gegeven dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot een verblijf was verzoeker evenmin in een andere hoedanigheid gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat hij niet onder de toepassing van artikel 12bis, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet valt. Vermits hij geen minderjarige is noch een ouder van een minderjarige die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend, valt hij ook niet onder de toepassing van artikel 12bis, § 1, 4°, van die wet. Verzoeker voldoet evenmin aan artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, nu hij reeds gehuwd is en dus geen huwelijk of partnerschap in België wenst af te sluiten, en a fortiori niet in het bezit is van het geldig visum met het oog op het afsluiten van dat huwelijk of partnerschap. Verzoeker diende bijgevolg bij zijn aanvraag een visum gezinshereniging voor te leggen. Hij betwist echter niet dat hij geen visum gezinshereniging kon voorleggen.

Uit de artikelen 26 en 26/1 van het KB van 8 oktober 1981 volgt dat de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging neemt indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten heeft overgelegd. In dit geval wordt die beslissing aan de vreemdeling door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter betekend.

Het betoog dat verwerende partij eraan voorbij zou gaan dat hij bij aankomst in België over een geldig Schengenvisum beschikte, zodat vaststaat dat hij op legale wijze in België is binnengekomen en dat hij niet in het bezit diende te zijn van een visum gezinshereniging, nu artikel 20, §1 van het Schengenverdrag zou bepalen dat verzoeker vrij kan circuleren in de Schengenzone, faalt in rechte.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij slechts in het bezit was van een visum kort verblijf geldig voor 15 dagen afgeleverd door de Duitse diplomatieke post te Londen (geldig van 28 augustus 2016 tot en met 27 september 2016), dat bovendien op het moment van het indienen van de aanvraag, d.d. 23

december 2016, reeds vervallen was. Verzoeker gaat er hoe dan ook aan voorbij dat een visum kort verblijf niet kan volstaat om te vallen binnen één van de vier gevallen van artikel 12bis §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 2, van de werd ingevoerd om misbruik tegen te gaan en te voorkomen dat vreemdelingen met een toeristenvisum met een geldigheidsduur van minder dan 3 maanden in België een procedure gezinshereniging opstarten. Een vreemdeling die al een huwelijk heeft afgesloten in het buitenland moet daarom een visum type D aanvragen. Alleen in buitengewone omstandigheden kan het gezinslid dat reeds in het buitenland is gehuwd ook in België zijn aanvraag indienen. Verzoeker voerde, zoals reeds opgemerkt, in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden aan.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 112.772 van 25 oktober 2013:

“Bijgevolg kunnen de oude artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet geen toepassing vinden en heeft verweerder een punt dat een visum kort verblijf niet volstaat om te vallen binnen één van de vier gevallen van artikel 12bis §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt immers niet dat hij toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er blijkt evenmin dat hij beschikte over een geldig visum afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België dat hem machtigde om gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker reeds gehuwd was op het ogenblik van de eerste aanvraag. Omdat het gaat om een uitzondering op de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd en kan zij niet worden uitgebreid tot de situatie van vreemdelingen die reeds gehuwd zijn (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931). De verwijzing naar artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Verzoekers betoog dat een visum kort verblijf volstond, kan niet worden gevolgd.”

Zijn kritiek als zou hij een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging hebben ingediend, wat hem zonder motivering zou zijn geweigerd, dat er nog steeds geen arrest in die zaak zou zijn geveld en dat er een beleid zou bestaan waarbij aanvragen gezinshereniging vanuit Afrika systematisch geweigerd worden, is vooreerst niet ernstig, gelet op wat supra onder de feiten werd uiteengezet en bovendien niet dienstig in het kader van de hangende procedure. Met dit betoog betwist verzoeker immers het motief niet dat hij bij zijn vraag van 23 december 2016 geen visum gezinshereniging kon voorleggen. Verzoeker bevestigt slechts dat hij, ondanks het gegeven dat hem een visum met het oog op gezinshereniging werd geweigerd, buiten alle op hem rustende wettelijke verplichting om toch naar België is gekomen met visum kort verblijf, terwijl hij in casu een lang verblijf nastreeft. Die kritiek kan dan ook onmogelijk tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden.

Dat er een beleid zou bestaan waarbij aanvragen gezinshereniging vanuit Afrika systematisch geweigerd worden betreft een louter ongestaafe bewering en de kritiek dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn geweest om een visum gezinshereniging te bekomen wordt, gelet op het gegeven dat verzoeker slechts éénmaal gepoogd heeft een visum met het oog op gezinshereniging te bekomen, niet bewezen.

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het beroep tegen de visumweigering inmiddels bij arrest nummer 182.134 van 14 februari 2017 werd verworpen.

Het betoog als zou voldaan zijn aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot verblijf met het oog op gezinshereniging, is in casu evenmin dienstig en bovendien voorbarig. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat die beoordeling enkel toekomt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, terwijl in casu zijn aanvraag niet eens werd overgemaakt ter beoordeling ten gronde, nu ze onvolledig werd bevonden. Met zijn a contrario redenering, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag, nu die bevoegdheid niet aan de verwerende partij, doch wel aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt.

Met zijn louter hypothetisch betoog als zou zijn echtgenote voldoen aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, waardoor de voorwaarde inzake het voorleggen van het vereiste visum niet meer van toepassing zouden zijn, slaagt verzoeker er geenszins in de onregelmatigheid van de thans bestreden beslissing aan te tonen.

Verwerende partij laat tot slot gelden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten niet in overweging zou worden genomen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Verzoeker kan ten dien einde naar zijn land van herkomst terugkeren om er een visum met het oog op gezinshereniging aan te vragen.

Zie het arrest van de Raad met nummer 127.180 van 17 juli 2014:

"Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich niet leidt tot een definitieve verwijdering. De bestreden beslissing stelt enkel dat de aanvraag om toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen omdat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd. In zoverre verzoeker meent dat hij het land dient te verlaten, wijst de Raad op de mogelijkheid tot terugkeer op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit immers niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België.

(...) Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont hij dit niet aan in het verzoekschrift. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders tijdens de behandeling van de aanvraag. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vrouw en zoon en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)."

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 12*bis*, §§ 3 of 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet alle bewijzen heeft voorgelegd die bedoeld worden in artikel 10 van de vreemdelingenwet, verzoeker is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten met name een visum gezinshereniging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

De van toepassing zijnde bepaling, met name artikel 10, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° *de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. (...):*

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...).

§ 2

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

(...)

(...)

(...).”

De van toepassing zijnde bepaling artikel 12bis, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2

(...)

§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

(...)

(...)

(...).”

De bestreden beslissing vermeldt tevens dat zij genomen is op grond van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is van toepassing op vreemdelingen die zich niet beroepen op buitengewone omstandigheden en luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is van toepassing op vreemdelingen die zich wel beroepen op buitengewone omstandigheden en luidt als volgt:

"§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Ongeacht of verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd of niet, diende hij documenten voor te leggen die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

2.3.3. Verzoeker voert aan dat hij bij zijn binnenkomst in België beschikte over een geldig Schengenvisum, dat hij wel degelijk een visum gezinshereniging aangevraagd had maar dat dit hem geweigerd werd en dat het beroep tegen deze beslissing nog hangende is, zodat het voor verzoeker onmogelijk was een visum gezinshereniging te krijgen vooraleer hij België binnenkwam.

Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing hem het recht ontzegt om zijn privé- en gezinsleven uit te bouwen. Hij meent dat hij bij zijn geweigerde visumaanvraag gezinshereniging alle vereiste documenten heeft voorgelegd. Verzoeker meent dat de enige reden om zijn huidige aanvraag niet in overweging te nemen is dat er geen visum gezinshereniging voorhanden is, zodat hieruit a *contrario* blijkt dat er geen andere beletselen zijn voor het toekennen van de gezinshereniging. Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting die betrekking heeft op de referentiepersoon en concludeert hij dat de vereiste voor hem om een visum voor te leggen niet meer van toepassing zou zijn indien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit zou hebben. Verzoeker wijst op het feit dat zijn partner zwanger is en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent tevens dat een feitelijke overweging ontbreekt in de bestreden beslissing en dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht omdat de verwerende partij niet heeft geoordeeld over de feitelijke elementen. Dit is bovendien onzorgvuldig en onredelijk.

2.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat het visum gezinshereniging hem werd geweigerd zodat hij onmogelijk met een visum gezinshereniging kon binnenkomen en dat dan maar moest worden aanvaard dat hij met een gewoon Schengenvisum binnenkwam, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij, zoals hierboven gesteld, documenten diende voor te leggen die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het wordt niet betwist of ontkend dat het doel van verzoekers huidige aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing, de gezinshereniging met zijn echtgenote is. De wet stelt in dit verband voorwaarden, onder meer dat verzoekers echtgenote over behoorlijke huisvesting beschikt, over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en verzoeker dekt, en dat zij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen (artikel 10, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de visumaanvraag gezinshereniging precies werd geweigerd omdat niet aan sommige van deze voorwaarden voldaan werd. Het beroep tegen deze visumweigerings werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 182 134 van 14 februari 2017, zodat deze beslissing inmiddels definitief is.

Verzoeker kan niet zomaar deze wettelijke voorwaarden omzeilen, met een visum kort verblijf België binnenkomen en dan eisen dat hij niet dient te voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden bij een aanvraag gezinshereniging die vanuit België wordt ingediend en die wordt onderzocht overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (in welk geval hij de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten moet voorleggen die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4° van de wet bepaalde voorwaarden en de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden) of overeenkomstig artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (in welk geval hij buitengewone omstandigheden moet aantonen en de documenten moet voorleggen die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden).

Het is de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend. Omdat het gaat over een uitzondering op deze algemene regeling, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931). Verzoekers betoog dat een visum kort verblijf volstond, kan niet worden gevolgd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 20.1 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, omdat hij een Schengenvisum had en hij *“op dat moment niet (diende) te beschikken over een visum aangezien artikel 20, § 1 van het Schengenverdrag stelt dat vreemdelingen die een verblijfsrecht hebben in een van de Schengenlanden, vrij mogen circuleren in de Schengenzone”*, wordt vastgesteld dat verzoekers kritiek niet ter zake dienend is aangezien verzoeker niet aantoont dat hij gedurende de eerste drie maanden van zijn verblijf niet vrij zou hebben kunnen circuleren in de Schengenzone (er wordt op gewezen dat zijn visum slechts geldig was voor 15 dagen en dat de omstandigheid dat hij werd toegelaten tot een verblijf van drie maanden, als grondslag zijn verblijfskaart van het Verenigd Koninkrijk had) en aangezien verzoeker niet ontkent dat het doel van zijn binnenkomst in België gezinshereniging was.

2.3.5. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing hem het recht ontzegt om een privé- en gezinsleven uit te bouwen en dat dit een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, wordt enerzijds opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en anderzijds dat artikel 8 van het EVRM er niet aan in de weg staat dat een staat voorwaarden mag opleggen voor binnenkomst en verblijf. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Zoals reeds gesteld werd de visumaanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd en is deze beslissing inmiddels definitief geworden. Ook de aanvraag in België is onderworpen aan het vervullen van bepaalde voorwaarden, die *in casu* niet voldaan zijn. De omstandigheid dat zijn echtgenote een kind zou verwachten, doet hieraan geen afbreuk. Ter zitting werd evenmin aangetoond dat dit kind inmiddels geboren zou zijn. Er moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan

van een gezinsleven tussen de verzoeker en het ongebooren kind. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij zijn geweigerde visumaanvraag gezinshereniging alle vereiste documenten heeft voorgelegd, wordt opgemerkt dat in de beslissing van 8 mei 2014 waarbij het visum gezinshereniging aan verzoeker werd geweigerd, werd gesteld dat de referentiepersoon niet had aangetoond te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en evenmin over behoorlijke huisvesting. Hieruit blijkt bijgevolg dat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Zoals reeds werd gesteld, werd het beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest van de Raad nr. 182 134 van 14 februari 2017. Verzoeker meent dat de enige reden om zijn huidige aanvraag niet in overweging te nemen is dat er geen visum gezinshereniging voorhanden is, zodat hieruit *a contrario* blijkt dat er geen andere beletselen zijn voor het toekennen van de gezinshereniging. Deze redenering gaat niet op. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoeker in elk geval documenten diende voor te leggen die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden overeenkomstig artikel 26 of artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet.

2.3.7. De uiteenzetting die verzoeker geeft over de verblijfssituatie van zijn echtgenote is niet ter zake dienend. Zijn echtgenote is geen verzoekende partij in huidige zaak en deze kritiek betreft niet de bestreden beslissing. Waar verzoeker wijst op het feit dat zijn echtgenote binnenkort Belg kan worden en hij dan geen visum meer zou nodig hebben, wordt erop gewezen dat dit een hypothetische situatie betreft die niet van aard is aan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

2.3.8. Overeenkomstig de hierboven vermelde wetsbepalingen is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de omstandigheid dat verzoeker niet alle bewijzen heeft voorgelegd die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3 van de vreemdelingenwet, met name is verzoeker niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten meer bepaald een visum gezinshereniging. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15*ter*.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het motief van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.9. Verzoeker voert in de hoofding van het middel de schending aan van de artikelen 2, 7 en 9*bis* van de vreemdelingenwet. Hij laat evenwel na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt

geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET